

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Representative of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

**SAŽETAK PRESUDE
POPOVIĆ I DRUGI PROTIV SRBIJE
OD DANA 30. LIPNJA 2020. GODINE
ZAHTJEVI BR. 26944/13, 14616/16, 14619/16 i dr.**

ČINJENICE

Podnositelji zahtjeva su paraplegičari. Dijagnosticiran im je 100 % invaliditet te su im dodijeljene određene socijalne naknade uključujući naknadu za primanje pomoći od druge osobe. Podnositelji su protiv Ministarstva rada, zapošljavanja i socijalne politike podnijeli tužbu zbog diskriminacije, tvrdeći da su kao civili s invaliditetom bili diskriminirani u odnosu na ratne veterane s istim invaliditetom jer su im bila dodijeljene manje naknade. Nacionalni sudovi odbili su podnositeljeve tužbene zahtjeve tvrdeći da dodjeljivanje različitih davanja različitim kategorijama osoba s invaliditetom nije predstavljalo diskriminaciju, osobito s obzirom na diskrecijsku ovlast države da odlučuje o pitanjima socijalne politike.

PRIGOVORI

Pozivajući se na članak 14. Konvencije, podnositelji zahtjeva su se žalili da ih tužena država diskriminira u pružanju invalidskih naknada. Konkretno, prigovorili su da im je, s obzirom na to da su pripadali kategoriji civila s invaliditetom, u usporedbi s ratnim veteranima s istim invaliditetom dodijeljena puno manja naknada za primanje pomoći i da nisu imali pravo ni na osobnu naknadu za invalidnost ni na ortopedsku naknadu.

OCJENA ESLJP-a

ESLJP je u svojoj sudskoj praksi utvrdio da samo razlike u postupanju koje se temelje na prepoznatljivoj karakteristici ili „statusu” mogu predstavljati diskriminaciju u smislu članka 14. Konvencije (*Fábián protiv Mađarske*, [VV], st. 113.). Kako bi ovaj članak bio primjenjiv, mora postojati razlika u postupanju prema osobama u sličnim ili relativno sličnim situacijama (*Molla Sali protiv Grčke*, st. 133.). Takva razlika u postupanju diskriminirajuća je ako nema objektivno i razumno opravdanje ili drugim riječima ako nema legitiman cilj ili razuman odnos proporcionalnosti između upotrijebljenih sredstava i cilja koji se želi ostvariti.

Države ugovornice imaju slobodu procjene u odlučivanju je li različito postupanje u određenim situacijama opravdano. Opseg slobode procjene varira ovisno o okolnostima, predmetu i kontekstu ([Stummer protiv Austrije](#), [VV], st. 88.).

Što se tiče tereta dokazivanja prema članku 14. Konvencije, sukladno sudskoj praksi ESLJP-a, nakon što podnositelj iznese *prima facie* dokaze da je bilo različitog postupanja, na tuženoj državi je da dokaže da je ono bilo opravdano ([Vallianatos i dugi. protiv Grčke](#), [VV], st. 85.).

ESLJP je u pravilu trebao ispitati jesu li podnositelji zahtjeva, kao civili s invaliditetom, bili u „analognoj ili relevantno sličnoj situaciji“ kao ratni veterani s invaliditetom. Međutim, u okviru ovog predmeta smatrao je da to nije bilo nužno jer je, u svakom slučaju, razlika u postupanju između ovih dviju skupina imala objektivno i razumno opravdanje.

Naime, ESLJP je prihvatio argument tužene države da je različito postupanje bilo opravdano različitim načinima na koje su dvije skupine pretrpjele svoje ozljede. S jedne strane, ratni veterani s invaliditetom pretrpjeli su ozljede tijekom svoje vojne službe, dakle u obavljanju dužnosti prema državi, zbog koje su po prirodi stvari bili izloženi višoj razini rizika. Zbog ove razine rizika, njihove ozljede je bilo teško osigurati i bilo je teško, ako ne i nemoguće, dobiti naknadu štete za ozljede koje su im nanijeli agenti druge države koja je sudjelovala u vojnom sukobu. S druge strane, civili s invaliditetom kojima pripadaju podnositelji zahtjeva, bili su ozlijeđeni tijekom nesreća, bolesti ili postupanja trećih osoba.

Razlika u pružanju naknada stoga je bila posljedica različitih položaja ovih skupina. To uključuje i „moralni dug“ koji država ima prema ratnim veteranima zbog njihove službe. Osim toga, razmatrajući ovaj predmet ESLJP je otkrio da u Srbiji civili s invaliditetom koji nemaju sredstva za život imaju pravo na niz davanja koja pojedini ratni veteran možda ne bi mogao ostvariti. Stoga je stvarna razlika u postupanju između ove dvije skupine mogla biti i manja od one koju su podnositelji naveli.

ESLJP je zatim naglasio ono što je više puta ponovio u svojoj sudskoj praksi – kada je riječ o općim mjerama gospodarske ili socijalne politike nacionalna tijela su u načelu u boljem položaju od međunarodnog suda ocijeniti ono što je u javnom interesu. ESLJP stoga poštuje politički izbor zakonodavca, osim ako on nije „očito bez razumnog temelja“ ([Dickson protiv Ujedinjene Kraljevine](#), [VV], st. 78.).

U predmetu podnositelja zahtjeva, ESLJP je zaključio da izbor srpskog zakonodavca nije bio bez razumne osnove te se temeljio na relevantnim i dostatnim razlozima.

Slijedom navedenog, ESLJP je, s pet glasova naprema dva, presudio da nije došlo do povrede članka 14. u vezi s člankom 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju.